

Bayer Zsolt : Krisztus-kereszt

2011 szeptember 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Havas Krisztus-kereszt az erdőn Holdas, nagy, téli éjszakában: Régi emlék. Csörgős szánkóval Valamikor én arra jártam Holdas, nagy, téli éjszakában.

*Az apám még vidám legény volt,
Dalolt, hogyha keresztre nézett,
Én meg az apám fia voltam,
Ki unta a faragott képet
S dalolt, hogyha keresztre nézett.*

*Két nyakas, magyar kálvinista,
Miként az Id?, úgy röptünk,
Apa, fiú: egy Igen s egy Nem,
Egymás mellett dalolva ültünk
S miként az Id?, úgy röptünk.*

*Húsz éve elmult s gondolatban
Ott röptül a szánom az éjben
S amit akkor elmulasztottam,
Megemelem kalapom mélyen.
Ott röptül a szánom az éjben.*

Ilyen a mi erdőnk. Az örök magyar erdő. A vadon, a rengeteg. Csupa titok, csupa lidérc, csupa kobold, csupa régi-régi babona. S a hó... A tél. „Most tél van és csend és hó és halál.” Ez volna a legmagyarabb verssorok egyike. Miképpen Vörösmarty a legmagyarabb költőnk, s nyomában mindjárt Ady.

Igen, ott van a mi örök erdőnkben a Krisztus. S Ady havas Krisztus-keresztje. Mintegy véletlenül van ott, vagy csak azért. A mi Krisztus-keresztünk mögött ott lappang a Krisztus elötti világ minden lidérce, jó és rossz tündére. Lidérc, lápi lidérc, lúdvérc. Jézus segíts! – üvöltötték a korommal kent hajdú vitézek a csatában, s így a kurucok is – aztán esteledvén, a tábor mellett, jobban riadoztak önnön lidérceiktől, mint bármely ellenségtől.

Aki az égig érő paszulyok közül való, s combja húsával eteti a griffmadarat, annak nagyon rá kell csodálkozni a Krisztus-keresztre, de nagyon ám. S éppen ettől a rácsodálkozástól nagy és más a hit errefelé.

Ahogy a két nyakas kálvinista átrepül a nagy, holdas, téli éjszakában azon az erdőn – az egy örökkévaló, kimerevített, igaz magyar pillanat. Abban ott van minden keletől hozott csodánk és csodavárásunk, minden veszendőbe ment kincsünk, melyet kihordtunk a semmi partjára. S persze ott bolyong abban az erdőben, ott ül abban a pillanatban űs Kaján is, akit nem értünk, nem is érthetünk, hiszen ű – mi vagyunk.

Magunkat meg elveszítjük éppen. S már nem is dúdolunk hozzá furcsa, nehéz dalokat. De közeledik már egy karácsony, amelyen összegyűlünk majd az erdőn. Odatérdepelünk a havas Krisztus-kereszt köré, s megértjük végre, hogy aki ott megfeszített, az meg is született egyszer. S hogy született is értünk, nem csak keresztre vonták. S megértjük majd azt is, hogy nem kell elveszejteni önmagunkat ahhoz, hogy üdvözüljünk. S majd akkor, majd akkor megemeljük mélyen kalapunkat az egek ura előtt...

Bayer Zsolt, magyarhirnap.hu

[Tweet](#)

 Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

Ajánló